

Sygn. akt III AUa 2813/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Maria Gleixner-Dyk

Sędziowie: SA Ewa Jankowska (spr.)

SA Grażyna Kornas

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r. w Warszawie

sprawy R. W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji R. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 lipca 2012 r. sygn. akt XIII U 12970/10

oddala apelację.

(...)

(...)

(...)

Sygn. akt III AUa 2813/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r. oddalił odwołania R. W. od dwóch decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (aktualnie Ministerstwa Spraw wewnętrznych) z dnia 3 grudnia 2009 r. przeliczającej emeryturę policyjną odwołującego oraz z dnia 17 grudnia 2009 r. ustalającej wysokość przeliczonej emerytury do wypłaty po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Decyzją z dnia 3 sierpnia 1998 r. ustalono R. W. prawo do emerytury policyjnej. Wysokość emerytury z tytułu wysługi lat wynosiła 75 % podstawy wymiaru, (decyzja k. 7 a. r.)

Odwołujący się pełnił służbę od 1 grudnia 1973 r. w Sekcji (...) (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku starszego technika, od 15 czerwca 1978 r. w Sekcji Operatorów (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku starszego technika, od 1 maja 1979 r. w Zespole (...) Wydziału (...) Biura (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku starszego technika, od 1 kwietnia 1980 r. w Wydziale (...) Biura C Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku inspektora na wolnym etacie inżyniera, od 1 sierpnia 1982 r. w Zespole (...) Wydziału (...) Biura C Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku inżyniera, od 1 lipca 1989 r. do 31 lipca 1990 r. w Wydziale (...) Biura C Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku starszego inspektora, (k. 21 a. s.)

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin organ rentowy otrzymał informację z Instytutu Pamięci Narodowej z dnia 23 października 2009 r. o przebiegu służby ubezpieczonego w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia

18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzoną na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych. Wynikało z niej, że odwołujący się w okresie od 1 grudnia 1973 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Z uwagi na powyższe zaskarżoną decyzją z dnia 3 grudnia 2009 r. wysokość emerytury wnioskodawcy została ponownie ustalona od dnia 1 stycznia 2010 r.

Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury odwołującego się za okres od dnia 1 grudnia 1973 r. do 31 lipca 1990 r. obniżono z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie. Ponownie ustalona wysokość emerytury z tytułu wysługi wraz z podwyższeniem, o którym mowa w art. 15 ust. 2, 3, 3a ustawy z dnia

18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wyniosła od dnia 1 stycznia 2010 r. 42,44 % podstawy wymiaru (decyzja k. 11 a.r.).

W następstwie powyższej decyzji organ emerytalny decyzją z dnia 17 grudnia 2009 r. określił kwotę emerytury do wypłaty, po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne, w wysokości 1.687,23 zł miesięcznie.

Powołana wyżej ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15 b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia

18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r., organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

1. Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego,
2. Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego,
3. Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego,
4. Jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954r.,
5. Instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych,
6. Akademia Spraw Wewnętrznych,
7. Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza,
8. Zarząd Główny Służby wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki,
9. Informacja Wojskowa,
10. Wojskowa Służba Wewnętrzna,
11. Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego,
12. Inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Zgodnie z brzmieniem art. 15b ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem

2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

Z kolei art. 15b ust. 2 stanowi, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Stosownie do treści art. 15b ust. 3, do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Przepisy art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych a także art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy były badane przez Trybunał Konstytucyjny pod kątem ich zgodności z

ustawą zasadniczą. Trybunał Konstytucyjny w pkt. 4 wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. uznał, iż art. 15 b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego

1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr. 8, poz. 67 ze zm.) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż z konstytucyjnej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa nie wynika w żaden sposób, że każdy, bez względu na cechujące go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Jego zdaniem ustawodawca był upoważniony, mimo upływu 19 lat od zmiany ustrojowej, do wprowadzenia regulacji obniżających w racjonalnie miarkowany sposób świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia

18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Trybunał Konstytucyjny podkreślił także, iż zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczenia praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zaznaczył jednak, iż ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zasada ochrony praw nabytych nie ma zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw nie mających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego (zob. np. orzeczenie z 11 lutego 1992 r., sygn. K 14/91, OTK w 1992 r. cz. I; wyrok z 23 listopada 1998 r., sygn. SK 7/98, OTK ZU nr 7/1997, poz. 114; wyrok z 22 czerwca 1999 r., sygn. K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100). Trybunał dodatkowo podkreślił, iż chroniąc prawa nabyte nie można przyjąć, iż każda zmiana istniejącej regulacji, która byłaby zmianą na niekorzyść pewnej grupy obywateli, jest ustawodawczo zakazana, w związku z czym nie ma też wystarczających podstaw, aby twierdzić, iż ustawodawca nie może ocenić negatywnie dokonanych wcześniej rozwiązań legislacyjnych. Ustawodawca ustanawiając kwestionowane przepisy dał wyraz negatywnej ocenie działalności organów bezpieczeństwa państwa komunistycznego, o czym świadczy zarówno przebieg prac legislacyjnych, jak też treść samej preambuły ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r.

W preambule tej ustawodawca stanowi wyraźnie, iż kierował się „zasadą sprawiedliwości społecznej wykluczającej tolerowanie i nagradzanie bezprawia”. Zdaniem Trybunału w demokratycznym państwie prawnym jednym z kluczowych instrumentów ochrony jego podstawowych zasad jest odpowiedzialność, która obejmuje czyny wynikające z urzeczywistnienia celów źle wybranych i niezrealizowania celów wybranych dobrze. W tym sensie gwarancje przywilejów ekonomicznych pochodzących z budżetu państwa za służbę w instytucjach i organach stosujących w dyktaturze represje, nie mogą być traktowane jako element praw słusznie nabytych. Ustawodawca negatywnie ocenił sam fakt podjęcia służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej, ze względu na jednoznacznie ujemną ocenę tych organów. Jednocześnie jednak w razie udzielenia przez funkcjonariusza w czasie służby w takiej policji pomocy osobie represjonowanej za działanie w opozycji demokratycznej i niepodległościowej ustawodawca przewidział utrzymanie uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych na dotychczasowych zasadach (art. 15b ust. 3 i 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r.). W opinii Trybunału prawa emerytalne nabyte przez adresatów kwestionowanych przepisów zostały nabyte niegodziwie.

Nie można, bowiem uznać celów i metod działania organów bezpieczeństwa Polski Ludowej za godziwe.

W związku z powyższym służba w instytucjach i organach państwa, które systemowo naruszały przyrodzone prawa człowieka i rządu prawa nie może w demokratycznym państwie prawnym uzasadniać roszczeń do utrzymania uzyskanych wcześniej przywilejów. Zdaniem Trybunału ustawodawca, ograniczając w zakwestionowanych przepisach niesłusznie nabyte przywileje emerytalne funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, sięgnął do środka adekwatnego dla uzyskania usprawiedliwionego celu, uczynił to zarazem w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla adresatów zakwestionowanych norm.

Zdaniem Trybunału ustawodawca nie przekroczył również kompetencji władzy ustawodawczej przewidzianych w Konstytucji. Kwestionowane przepisy nie przewidują wymierzania zbiorowej kary funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, a jedynie obniżenie im uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych do poziomu średniej emerytury powszechnej.

Ustawodawca nie naruszył też art. 32 Konstytucji (zasada równości). Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż z zasady tej wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej kategorii, a zatem wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary. Jeżeli zatem prawodawca różnicuje podmioty prawa, które charakteryzują się wspólną cechą istotną to wprowadza odstępstwo od zasady równości. Zdaniem Trybunału jednak takie odstępstwo nie musi oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. W opinii Trybunału jest ono dopuszczalne, jeżeli kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz dodatkowo kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy bezpieczeństwa Polski Ludowej jest ich służba w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 r. Ustawodawca przyjąwszy wspólną cechę istotną w sposób jednakowy potraktował funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej.

Trybunał odniósł się również do zarzutu rażącej sprzeczności kwestionowanych przepisów ustawy z rezolucją Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 z dnia 27 czerwca 1996 r. oraz ze związanymi z tym dokumentem wytycznymi mającymi zapewnić zgodność ustaw lustracyjnych i podobnych środków administracyjnych z wymogami państwa opartego na rządach prawa. Trafnie Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż brak w w/w dokumencie zalecenia by rozliczenia z okresem komunistycznym mogły odbywać się wyłącznie w ciągu 10 lat po obaleniu dyktatury. Rozliczenia te podejmowane są na różnych obszarach, w różnych latach w ciągu ostatnich dwóch dekad. Co więcej, jak stanowi pkt 14 rezolucji 1096, „w wyjątkowych przypadkach, gdy rządzące elity dawnego reżimu przyznały sobie wyższe emerytury niż pozostałej części społeczeństwa, emerytury te powinny być ograniczone do zwykłego poziomu”.

Odwołujący kwestionował fakt pełnienia służby w organach bezpieczeństwa w okresie od 1 grudnia 1973 r. do 31 lipca 1990 r. i zaliczenie Biura (...) do organów bezpieczeństwa państwa. Podniósł, iż pracował jako (...) i nie miał do czynienia ze służbą bezpieczeństwa. Kwestionował także pracę w Wydziale (...) Biura (...) w okresie od 15 czerwca 1978 r. do 30 kwietnia 1979 r., podnosząc, iż wówczas pracował w Wydziale (...). Ustawodawca nie przewidział różnicowania wysokości emerytury policyjnej w zależności od stanowiska i Wydziału, jakie dany funkcjonariusz organów bezpieczeństwa zajmował w czasie służby. Zgodnie ze strukturą organizacyjną Służby Bezpieczeństwa na poziomie centralnym istniały departamenty i biura MSW. Ich zadania w terenie realizowały odpowiednie wydziały (i inne jednostki) ulokowane w Komendach Wojewódzkich MO. 1 sierpnia 1983 r. Komendy przemianowano na Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych. Na niższym szczeblu, w Komendach Powiatowych i Miejskich MO funkcjonowały Referaty ds. SB (z grupami operacyjnymi, paszportów i dowodów osobistych, rejestracji cudzoziemców, (...), W). Po reformie administracyjnej z 1975 r. powiatowe jednostki MO/SB zostały zlikwidowane. Struktura terenowa została jednak po kilku latach odtworzona. W styczniu 1983 r. powołano Komendy Rejonowe MO, w sierpniu przemianowano je na Rejonowe Urzędy Spraw Wewnętrznych (funkcjonowały w nich pionierzy: (...) i paszportów, w zależności od liczby etatów jako: grupy, referaty, sekcje lub wydziały). Biuro Ewidencji Operacyjnej/Biuro C odpowiedzialne było za prowadzenie ewidencji spraw, faktów i osób pozostających w czynnym zainteresowaniu jednostek organizacyjnych MSW, rejestrowanych w przeszłości przez Służbę Bezpieczeństwa, udzielanie informacji upoważnionym jednostkom, jak również za gromadzenie, przechowywanie, opracowanie i udostępnianie dokumentacji archiwalnej; w korespondencji na zewnątrz resortu spraw wewnętrznych Biuro C MSW występowało jako Centralne(...) W 1980 r. w skład Biura C weszło Biuro (...). Zajmowało się szeroko rozumianą informatyzacją Ministerstwa (m.in. współpracowało z jednostkami resortu spraw wewnętrznych w tworzeniu nowoczesnych systemów informacyjnych i obsługą techniczną funkcjonujących systemów informatycznych). W

związku z genezą powstania Biura jak i jego późniejszym włączeniem do Biura C (rozwiązano Biuro (...) Zarządzeniem organizacyjnym (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1980 r. włączając dotychczasowy zakres zadań tej jednostki do Biura C MSW), uzasadnione jest zaliczenie go do jednostek organów bezpieczeństwa państwa. Zatem wszystkie jednostki, w których pełnił służbę odwołujący, należy zaliczyć do organów bezpieczeństwa zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 roku (II UZP 2/11) stwierdził, iż „za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.”

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że regulacje zawarte w art. 14 i 15 ustawy zaopatrzeniowej stosuje się tylko w zakresie nieuregulowanym wyraźnie i odmiennie w treści normatywnej art. 15b, a w szczególności w jego ust. 1 pkt 1, który nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do sposobu wyliczenia wysokości emerytury zaopatrzeniowej funkcjonariuszy zawsze po 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa PRL, z jedynym wyjątkiem unormowanym art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy. W zakresie ustawowego sposobu wyliczenia emerytury przepisy art. 15b ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1a ustawy zaopatrzeniowej mają bowiem naturę szczególną i szczegółową a przeto niejako "odrębnie" i ze względu na cele zmienionego porządku legislacyjnego samoistnie regulują zasady wyliczania wysokości emerytur osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa PRL z zastosowaniem wskaźnika 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia, co oznacza, iż nie stosuje się do nich art. 15 ust. 1

in principio ustawy zaopatrzeniowej, z którego wynika, że emerytura funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za każdy rok służby. Po istotnej zmianie normatywnej obowiązującego stanu prawnego wynikającej z dodania szczególnego, szczegółowego i odrębnego art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, zawarte w ust. 2 tego przepisu odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust. 1. W przeciwnym razie doszłoby do pozbawienia waloru i znaczenia normatywnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, do czego nie ma żadnych prawnych, prawniczych ani racjonalnych argumentów. Zawarte w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy, nie uprawnia do takiego stosowania tych przepisów (w szczególności art. 15 ust. 1 in principio), które pozbawiałoby lub istotnie ograniczałoby walor i znaczenie normatywne art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej, który jednoznacznie nakazuje wyliczyć emeryturę osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, według obniżonego ustawowego wskaźnika 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok takiej służby, z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy. Skoro kategorię zasada z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej wymagająca wyliczenia emerytury po 0,7 % podstawy jej wymiaru z tytułu służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, doznaje jednego wyjątku wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 15b ust. 3 i 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przeto nie doznaje dalszych ograniczeń na podstawie odesłania do stosowania art. 15 tej ustawy. Nie ma, zatem żadnych podstaw ani uzasadnienia korygowanie zasady wyliczania emerytury mundurowej od innego wskaźnika procentowego niż 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno - dezubekizacyjnej, w drodze odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 in principio tej ustawy, który przewiduje co najmniej 40 % podstawę wymiaru tego świadczenia z tytułu pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. Przyjęcie minimalnej 40

% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby przy ustalaniu wysokości emerytur z zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych prowadziłoby do niedopuszczalnego, bo bezpodstawnego podważenia waloru normatywnego i celu wprowadzenia istotnej zmiany normatywnej wynikającej z dodania szczególnej regulacji art. 15b ustawy zaopatrzeniowej. W porządku chronologicznym, a zatem co do zasady okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, przypadają, bowiem w okresie 15 "pierwszych" (początkowych) lat służby stanowiącej tytuł nabycia uprawnień z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, przeto wykładnia zmierzająca do zachowania, co najmniej 40 % podstawy wymiaru emerytury takich osób w drodze odpowiedniego stosowania do nich art. 15 ust. 1 in principio ustawy zaopatrzeniowej, wykluczałaby, a co najmniej w istotny sposób ograniczałaby ustanowioną w art. 15b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy zasadę wyliczania wysokości emerytury z zastosowaniem współczynnika 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Żądanie stosowania tego normatywnie obniżonego przelicznika procentowego dopiero za każdy kolejny (powyżej 15 lat) rok służby lub okres równorzędny z taką służbą (art. 13 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) w istocie rzeczy wykluczałoby zastosowanie tego ustawowego przelicznika: całkowicie w przypadku osób pobierających emeryturę zaopatrzeniową wyłącznie z tytułu pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa PRL, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej; albo prowadziłoby do ograniczonego ("kadłubowego") stosowania tego ustawowego przelicznika w przypadkach, gdyby okresy pełnienia takiej służby podlegały uwzględnieniu do wymaganej "zaopatrzeniowej" wysługi emerytalnej oraz wysokości emerytury, o co najmniej 40 % podstawie jej wymiaru, a dopiero każdy dalszy (powyżej 15 lat, bez względu na to, że w porządku chronologicznym z reguły jako "pierwsze" występują okresy służby w organach bezpieczeństwa państwa) okres pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno -

dezubekizacyjnej, miałby być przeliczany według przelicznika

0,7 % podstawy wymiaru emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy. W ocenie Sądu Najwyższego tego typu potencjalna możliwość musiałaby jednoznacznie i wyraźnie wynikać z treści art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, który nie zawiera formuły, zasady ani takich możliwości interpretacyjnych, które uzasadniałyby stanowisko, że emerytura osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, a których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, wynosi zawsze, co najmniej 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i dopiero następnie wzrasta według wskaźników określonych tym przepisem. Tego typu mechanizm ustalania podstawy wymiaru emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy został wprowadzony w art. 15a, który powiela treść art. 15 ust. 1 in principio ustawy zaopatrzeniowej (o przysługiwaniu 40 % podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby), a ponadto reguluje prawo do dalszych wzrostów na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i

ust. 2-5. Podobne zasady nie zostały wyrażone ani objęte treścią szczególnej i odrębnej regulacji art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, który przeto nie zawiera gwarancji minimalnej co najmniej 40 % podstawy wymiaru emerytury z tytułu lub w związku z okresami pełnienia służby w organach bezpieczeństwa PRL, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej. Przeciwnie w art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej prawodawca kategorycznie ustanowił jednoznacznie czytelną zasadę, że za okresy pełnienia takiej służby emerytura wynosi 0,7 % podstawy jej wymiaru (ust. 1 pkt 1), z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4. Do wyliczenia wysokości takiej emerytury uwzględnia się ponadto po 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, la oraz pkt 2-4, z wyłączeniem jednak okresów równorzędnych służby w organach bezpieczeństwa państwa (art. 13 ust. 1 pkt 1b), które uwzględniane są na zasadzie wynikającej z art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, tj. po 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia. Odpowiednie stosowanie art. 14 i 15 ustawy zaopatrzeniowej do osób pełniących służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, oznacza zatem tylko uzyskanie przewidzianych w art. 14 i 15 wzrostów lub zwiększeń (przywilejów) emerytalnych z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy z tytułu i za okresy innej służby - niż służba w ustawowo wskazanych organach bezpieczeństwa państwa, w tym przywilejów wynikających z korzystnego (uprzywilejowanego) traktowania między innymi okresów poprzedzających lub przypadających po zwolnieniu ze służby przy ustalaniu wysokości tzw. emerytur mundurowych. Wyrażona w art. 15 ust. 1

in principio ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy zasada przysługiwania co najmniej 40 % podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby dotyczy wprawdzie okresów pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia

1999 r., ale nie ma zastosowania do okresów równorzędnych z taką służbą o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt lb tej ustawy. Tylko okresy równorzędne, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, la oraz pkt 2-4, uwzględnia się do wyliczenia wysokości emerytury z przelicznikiem 2,6 % podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy zaopatrzeniowej), natomiast okresy równorzędne, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt lb tej ustawy, tj. okresy pełnienia służby w latach 1944-1990 w strukturach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, podlegają przeliczeniu wskaźnikiem 0,7 % za każdy rok takiej służby na podstawie art. 15b ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Po dodaniu art. 15b ustawy zaopatrzeniowej przepis art. 15 nie reguluje zasad ustalania wysokości emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy za okresy równorzędne ze służbą co sprawia, że w odniesieniu do okresu równorzędnego z taką służbą, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt lb, stosuje się procentowy przelicznik 0,7 % podstawy wymiaru tego świadczenia (art. 15b ust. 1 pkt 1 tej ustawy). Wskutek wyraźnego i niedoznającego dalszych ograniczeń, z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4, ustawowego wskaźnika procentowego 0,7 % podstawy wymiaru emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno - dezubekizacyjnej, wszystkie wyżej ujawnione okoliczności wykluczają dopuszczalność interpretacyjnego pominięcia lub interpretacyjnego ograniczenia treści i znaczenia normatywnego art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej w drodze wykładni zawartego w art. 15 ust. 2 tej ustawy odesłania do stosowania jej art. 15, a w szczególności do jego ust. 1 in principio.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy ocenił odwołanie R. W. jako bezzasadne i oddalił je na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 102 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku odwołujący R. W. wniósł o jego zmianę poprzez ustalenie wysokości jego emerytury na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

Apelacja oparta została na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego:

- 1) art. 13a ust. 4, art. 15b ustawy zaopatrzeniowej;
- 2) art. 15 i art. 15b ust. 2 tej ustawy poprzez pominięcie art. 15 przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej odwołującego i zastosowanie wyłącznie art. 15b,;
- 3) art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. poprzez błędne przyjęcie, iż odwołujący w okresie od 1 grudnia 1973 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa;
- 4) art. 6, art. 7, art. 13, art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993 r. (Dz. U. Nr 61 poz. 181) oraz art. 1 Protokołu nr 1 do tej Konwencji poprzez ich niezastosowanie;
- 5) Rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096.

W uzasadnieniu zarzutów apelacyjnych odwołujący podnosi, iż Biuro (...) powstało w 1973 r. na bazie Ośrodka (...), uległo rozwiązaniu na podstawie Zarządzenia organizacyjnego nr (...) O. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1980 r. Odwołujący nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż Biuro (...) weszło w skład Biura (...), bowiem w Biurze (...) utworzono wyłącznie całkowicie nowy Wydział, który przejął zadania rozwiązanego Biura (...). Z tych przyczyn nie można uznać Biura (...) za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 w związku z ust. 3 ustawy z 18 października 2006 r.

Odwołujący w apelacji przedstawia historię Biura (...), zakresu zadań, ilości Wydziałów w oparciu o kolejne zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych: nr (...) (...) z dnia 2 stycznia 1060 r., nr (...) O. z dnia 1 października 1965 r., (...) / O. z dnia 15 czerwca 1977 r., nr (...) / O. z dnia 1 kwietnia 1980 r.

Wskazuje, iż w 1975 r. Biuro C (...) składało się w siedmiu Wydziałów. Wydział(...) opracowywał informacje statystycznie i sprawozdawcze dotyczące ruchu spraw i ewidencji operacyjnej, odpowiadał za korespondencję, wysyłaną przez jednostki MSW, prowadził ewidencję i rejestrację osobowych źródeł informacji. Wydział (...) pełnił funkcję archiwum magazynującego i opracowującego akta wytworzone centrach MSW: teczki wyeliminowanej sieci, zakończone sprawy operacyjne i teczki obiektowe, sprawozdania i korespondencje jednostek operacyjnych (...). Wydział(...) prowadził centralną kartotekę pod kątem wspólnych, łączących ich cech oraz centralną kartotekę czynnej i wyeliminowanej sieci agenturalno – informacyjnej, grupującą w skali kraju wszystkie tego typu rejestracje, nie tylko SB i MO, ale także pokrewnych służb operacyjnych ((...), zwiad (...), Zarząd (...)). Obejmowała ona tajnych współpracowników, kandydatów na tajnych współpracowników, gospodarzy lokali kontaktowych i mieszkań konspiracyjnych, kontakty operacyjne i służbowe, osoby represjonowane i obserwowane, kontakty osób rozpracowywanych. W tym Wydziale rejestrowano także teczki ewidencji operacyjnej na księży oraz osoby będące w zainteresowaniu operacyjnym służb. W zasobach

wydziału(...)znajdowały się akta wytworzone przez instytucje okresu międzywojennego i wojennego, w tym m. in. MSW, Oddział(...), Oddział (...) S. Naczelnego(...) w L., akta funkcjonariuszy staży granicznej i staży więziennej, akta o charakterze administracyjnym wytworzone od 1944 r. przez Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego ((...)), Komitet ds. (...) (...), MSW, (...), departament Polityczny Ministerstwa (...) (...) a także akta personalne funkcjonariuszy (...), MSW i (...). Wydział(...)prowadził ewidencję krajową poszukiwań przestępczości, osób podejrzanych oraz zaginionych, a także Kancelarię jawna i tajną Biura (...). Wydział (...) prowadził (...) Biuro (...) Wydział(...) pełnił funkcje administracyjno – gospodarcze. Na mocy zarządzenia nr (...) O. Ministra Spraw wewnętrznych z dnia 15 czerwca 1977 r. powstał Wydział (...) prowadzący komputerową kartotekę (...) -. W kwietniu 1980 r. włączono do Biura C Biuro (...) składające się z trzech Wydziałów, co miało na celu skupienie w jednym miejscu oraz związanych z informatyzacją resortu. Na ich bazie powstały: Wydział (...) zajmujący się opracowywaniem projektów systemów informatycznych i ich oprogramowaniem oraz prowadzeniem szkoleń, Wydział (...), do którego zadań należało przenoszenie danych na komputerowe nośniki informacji i obsługa eksploatacyjna sprzętu komputerowego oraz Wydział (...) zapewniający serwis urządzeń komputerowych oraz zaopatrujący Biuro w środki techniczne do tego sprzętu.

Odwołujący wyprowadza wniosek, iż Biuro (...) wykonywało czynności nie tylko dla Służby Bezpieczeństwa, ale także dla innych formacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w tym przede wszystkim dla MO, a zatem nie można uznać, iż Biuro(...) było częścią Służby Bezpieczeństwa.

W dalszej części apelacji odwołujący kwestionuje wykładnię art. 15b ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej przedstawioną przez Sąd Okręgowy wywodząc, iż wolą ustawodawcy było pozostawienie w odniesieniu do emerytur funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa zasady 40 % podstawy wymiaru za 15 lat służby. Jako argumenty wskazuje przebieg prac legislacyjnych, wypowiedzi sędziego (...) oraz M. C. i G. K. – przedstawicieli Sejmu, w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Zdaniem odwołującego ustawa nowelizacyjna z dnia 23 stycznia 2009 r. budzi poważne wątpliwości co do zgodności z zasadami Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. w szczególności: zasadą prawa do rzetelnego procesu – art. 6, zasadą zakazu karania bez podstawy prawnej – art. 7, prawem skutecznego środka odwoławczego – art. 13, zasadą zakazu dyscyplinarnego – art. 14 oraz zasadą ochrony własności - art. 1 Protokołu Nr 1. Podkreśla, iż zgodnie z art. 9 Konwencji RP państwo polskie zobowiązane jest do przestrzegania prawa międzynarodowego, a stosownie do art. 91 Konstytucji umowa międzynarodowa stanowi część krajowego porządku prawnego i powinna być bezpośrednio stosowana.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego R. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odnosi się do zarzutów kwestionujących zaliczenie przez Sąd Okręgowy jednostek, w których odbywał służbę odwołujący do organów bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty te są niezasadne z następujących przyczyn:

Biuro (...) to nowa nazwa Biura (...) nadana zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych nr (...) z dnia 2 stycznia 1960 r. Biuro (...) funkcjonowało w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od momentu likwidacji Komitetu do (...) i przekazaniu spraw bezpieczeństwa publicznego pod nadzór Ministra Spraw Wewnętrznych (listopad 1956 r.). Odwołujący, zgodnie z dostępnymi uregulowaniami dotyczącymi tego Biura, przedstawił zadania Wydziałów Biura(...). Wydziały realizowały zadania nałożone na Biuro(...) polegające na gromadzeniu wszelkich danych wytworzonych przez jednostki organów bezpieczeństwa państwa oraz pokrewnych służb operacyjnych łącznie z danymi zgromadzonymi przez tego rodzaju instytucje w okresie międzywojennym i wojennym a nadto akta personalne Ministerstwa (...), Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i (...). Dane te przechowywane były na wszelkich dostępnych nośnikach informacji. Dane powyższe gromadzone były do wiadomości resortu Spraw Wewnętrznych, do wykorzystania w działaniach służb operacyjnych. Absolutnie błędny jest wniosek apelacyjny, jakoby Biuro (...) wykonywało czynności dla innych formacji a przede wszystkim dla MO. Przeciwnie te inne formacje miały obowiązek przekazywania własnych danych do Biura(...)

Zarządzeniem (...) z 29 czerwca 1960 r. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Biurze (...) utworzona została (...) (...) tajnych współpracowników, mieszkań konspiracyjnych i lokali kontaktowych, w której znajdowały się informacje nie tylko o osobowych źródłach informacji w całym kraju, ale również karty zabezpieczające osobowych źródeł informacji MO, (...) i (...), Zarządu (...) (...) oraz (...). Włączenie do ewidencji kart zabezpieczających MO dawało Służbie Bezpieczeństwa możliwość wglądu w akta operacyjne milicji.

Udostępnienie informacji zostało uregulowane w zarządzeniu 0110 Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 czerwca 1962 r. wprowadzającym instrukcję w sprawie zasad i trybu rejestracji spraw i osób będących w operacyjnym zainteresowaniu jednostek służb bezpieczeństwa oraz sprawdzenia i udzielenia informacji a następnie w zarządzeniu 079 tego ministra z dnia 28 sierpnia 1972 r. oraz wytycznych Dyrektora Biura (...) z 18 listopada 1972 r.

Ochrona informacji związanych z zainteresowaniem operacyjnym Służby Bezpieczeństwa została zagwarantowana poprzez wyznaczenie funkcjonariuszy pionu (...) mających dostęp do najbardziej utajnionych informacji w 1967 r. Biuro (...) przejęło ewidencję milicyjną z Komendy Głównej i jednostek terenowych MO, a w 1983 r. zadania związane z ochroną informacji niejawnych w całym kraju.

Zakres kompetencji Biura (...) wskazuje jednoznacznie na skumulowanie w tej jednostce wszelkich informacji, które w ocenie kierownictwa resortu mogły być przydatne dla ochrony bezpieczeństwa państwa.

Biuro(...) było instytucją Centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r., w terenowych jednostkach działały podległe im Wydziały (...).

Z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa uległo ono rozwiązaniu (art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa), a dokumenty, mienie i etaty tego Biura zostały przekazane do nowoutworzonych organów (art. 129 ust 2 tej ustawy) w postaci Biura (...), Centralnego (...) MSW i Biura (...) Komendy Głównej Policji.

Biuro (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych to nowa nazwa Ośrodka (...). Jak wynika z Zarządzenia organizacyjnego nr (...) O. z dnia 6 marca (...). z tym dniem nastąpiło przemianowanie Ośrodka (...) (etat nr (...)) na Biuro (...) z dotychczasowym stanem etatowym 86 stanowisk. Biuro (...) wykonywało zadania wynikające z regulaminu organizacyjnego Ośrodka (...) nadanego zarządzeniem (...) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1972 r. Biuro odpowiadało za koordynację, projektowanie, planowanie i eksploatację systemów informacyjnych w resorcie spraw wewnętrznych, koordynację zagadnień związanych z automatycznym przetwarzaniem, przechowywaniem i przekazywaniem zakodowanej informacji oraz ze współdziałaniem systemów informacji, współpracę w tym zakresie z innymi jednostkami resortu, obsługę techniczną. Nadto Biuro (...) udzielało pomocy w organizowaniu automatycznego przetwarzania informacji w terenowych jednostkach resortu, a także

zlecało, nadzorowało i dokonywało odbioru prac realizowanych w placówkach naukowo – badawczych i innych instytucjach krajowych dla potrzeb resortu spraw wewnętrznych z zakresu informatyki. Biuro (...) reprezentowało Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zewnątrz w sprawach należących do jego zakresu działania. Uprawnienia Biura (...) a w szczególności reprezentacja Ministerstwa na zewnątrz oraz zlecenie, nadzorowanie i odbieranie prac zrealizowanych w placówkach cywilnych wskazuje, iż Biuro to było instytucją centralną Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Biuro (...) uczestniczyło w organizowaniu automatycznego przetwarzania informacji w terenowych jednostkach resortu spraw wewnętrznych, a w konsekwencji także metody przekazywania tych danych do Biura (...)z uwzględnieniem zagadnień pozostających w kręgu zainteresowania tego Biura.

Ośrodek (...) (następnie Biuro (...)) został powołany z dniem 15 maja 1971 r. zarządzeniem organizacyjnym nr (...) O. z dnia

28 maja 1971 r. W pkt (...) tego zarządzenia znajduje się zapis: „Dyrektor Zakładu (...) wyłączy z dniem 15 maja 1971 r. z Kierownictwa (...) (etat nr (...) stanowisko etatowe. Zastępca Dyrektora do (...) (...) (...) (...)”, w punkcie (...) natomiast unieważniony został etat Nr (...) Elektronicznego (...) przy (...).

Zakład (...) został powołany zarządzeniem nr(...) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1966 r. w sprawie powołania Zakładu (...) i nadanie mu regulaminu organizacyjnego, przy tym Zakładzie działał Ośrodek (...). Zarządzeniem organizacyjnym (...) z dnia

15 czerwca 1971 r. Zakład (...) został włączony do Departamentu (...), a majątek tego Zakładu został wchłonięty przez Departament (...) oraz Ośrodek (...) (następnie Biuro (...)) na podstawie zarządzenia nr (...) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1971 r. w sprawie przejęcia przez Departament (...) oraz Ośrodek (...) składników majątkowych byłego Zakładu (...).

Departament (...) (następca Biura (...)) jako instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa MSW zajmował się instalacją i eksploatacją aparatury podsłuchowo- podglądowej, udoskonalaniem ośrodków technicznych, sporządzaniem dokumentów dla celów operacyjnych – zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych nr 00/(...) z dnia 16 grudnia (...). wprowadzające regulamin organizacyjny Departamentu. W jednostkach terenowych działały podległe temu departamentowi Wydziały (...).

Zakład (...) działający przy Biurze (...) (Departamencie (...)) włączony formalnie w jego strukturę z dniem 15 czerwca 1971 r. był komórką instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa MSW.

Zakład (...) zajmował się m. in. zagadnieniami elektroniki i techniki cyfrowej, posiadał wyodrębnioną jednostkę Ośrodek (...). Biuro (...) (Ośrodek (...)) przejął te zagadnienia na bazie odpowiadającego tym zadaniom majątku (...) z wyraźnym wskazaniem kierunku w postaci potrzeb resortu spraw wewnętrznych w dziedzinie informatyki (potrzeby techniki operacyjnej). Unieważnienie z dniem 31 marca 1980 r. etatu nr (...)Biura (...) w stanie 127 stanowisk i upoważnienie dla Dyrektora Biura(...)do włączenia z dniem 1 kwietnia 1980 r. (etat (...)) wymienionych w zarządzeniu organizacyjnym nr(...) z tej daty stanowisk i komórek organizacyjnych do Biura (...)oznacza, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wchłonięcie jednej jednostki Służby Bezpieczeństwa (Biura (...)) przez drugą jednostkę tej (...) (Biuro (...))W miejsce trzech Wydziałów Biura (...) utworzono w Biurze (...) także trzy Wydziały (...) ze wskazaniem funkcjonariuszy zniesionego Biura (...), którym zachowuje się docelowo zaszerogowanie etatowe. W Wydziale(...)Biura (...) w Zespole (...) został wskazany odwołujący (...). W. R..

Mając na uwadze genezę powołania Biura (...), powierzone tej jednostce zadania raz kompetencje, włączenie jej do Biura(...) zachodzą podstawy prawne do uznania, iż Biuro (...) było centralną instytucją Służby Bezpieczeństwa poprzedniczką Wydziałów(...)Biura (...), w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z ust. 3 z dnia 18 października 2006 r. Z akt osobowych odwołującego (kserokopia poświadczona za zgodność) wynika, że w dacie wstąpienia do służby w biurze (...) został skierowany na kurs wstępny dla nowoprzyjętych pracowników Służby Bezpieczeństwa, który odbył w okresie od(...) (...) r. z wynikiem ogólnym dostatecznym plus. W konsekwencji zarzut apelacyjny dotyczący bezzasadnego zaliczenia okresu służby odwołującego od

1 grudnia 1973 r. do 31 lipca 1990 r. do służby w organach bezpieczeństwa państwa jako nieuzasadniony nie podlega uwzględnieniu.

Zarzut błędnej wykładni art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) nie został poparty argumentami prawnymi jako, że przebieg prac legislacyjnych, a także wypowiedzi w trakcie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie (...) (...) nie pozostają w bezpośrednim związku z interpretacją orzeczniczą uchwalonego przepisu prawnego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela, przedstawioną przez Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący i należycie uzasadniony, wykładnię zapisu wskazanego wyżej przepisu o odpowiednim stosowaniu art. 15 tej ustawy.

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż Trybunał Konstytucyjny decydował o zgodności z zasadami Konstytucyjnymi przepisu art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) obniżającego emerytury funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa do 0,7 % postawy tego świadczenia za każdy rok służby, wskazując, iż zachowana została zasada nabycia prawa do emerytury po 15 latach służby oraz dodatki i podwyższenie tego świadczenia przewidziane w art. 15 ust. 2 do 4 tej ustawy, co wynika wprost z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r.

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Powołany w apelacji art. 90 Konstytucji RP w ust. 2 stanowi, iż umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową, a ust. 3 zawiera zapis: „jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy Konstytuującej organizację międzynarodową prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami”.

W niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 90 ust. 2 Konstytucji. Ustawa zasadnicza RP zawiera wszystkie zasady i prawa przewidziane w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się do zasady zakazu dyskryminacji (art. 32 Konstytucji RP) zasady ochrony własności praw nabytych (art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), a także do zasady zakazu karania bez podstawy prawnej (art. 42 Konstytucji RP).

Odwołujący korzysta z przewidzianego w art. 45 Konstytucji prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd.

Przewidziane w art. 13 Konwencji prawo do środka odwoławczego zostało zapisane w art. 77 Konstytucji:

1. Każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działania organu władzy publicznej;
2. ustawa mnie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Jak wyżej wskazano odwołujący korzysta z drogi sądowej, nie wykazał, aby poniósł szkodę na skutek niezgodnego z prawem działania organu.

Art. 13 Konwencji stanowi: Każdy czyje prawa i wolności zawarte w niniejszej Konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego, także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe.

Odwołujący nie udowodnił aby jego prawa zostały naruszone zaskarżonymi decyzjami organu emerytalno – rentowego, jako, że decyzje te zostały oparte na przepisie prawnym badanym przez Trybunał Konstytucyjny pod kątem

zgodności z prawami konstytucyjnie zastrzeżonymi. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku odnosił się także do zapisów Konwencji.

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż Europejski Trybunał Człowieka decyzją z dnia 14 marca 2013 r. dotyczącą skargi nr (...) A. C. przeciwko Polsce oraz (...) innych skarg funkcjonariuszy, wszystkich opartych na zarzucie naruszenia przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności uznał skargi za niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji odwołującego R. W. na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

(...)

(...)

af